

Laat ik het volgende direct duidelijk maken: ik geloof dat corona ernstig genoeg is om maatregelen te treffen. Volgens 'wappies' (die ik zelf nooit zo noem omdat ik dat minderwaardig vind) ben ik een 'deuger'.

Ik hou me aan de maatregelen. Ik laat me vaccineren. Ik vind dat je een mondkapje moet dragen en afstand moet houden.

Ik vind het belangrijk om dat te zeggen zodat het duidelijk is dat ik niet naar u toe ben gekomen omdat ik een tegenstander van de maatregelen ben. Nee, ik ben bij u gekomen omdat ik mij zorgen maak over de tweedeling in de samenleving die naar mijn ervaring door de regering wordt aangemoedigd.

Ik zie dat u ook oprecht bezorgd bent. Dat u een andere mening hebt dan ik wil niet zeggen dat we niet met elkaar in gesprek kunnen zijn. We moeten juist met elkaar in gesprek gaan. De manier waarop uw commissie onderzoek doet waardeer ik zeer. U zoekt niet de polarisatie. U ontmenselijkt niemand. U laat het aan ieder over hoe zij uw onderzoek interpreteren. Daar heb ik respect voor. Ik vind uw commissie een voorbeeld van hoe het ook kan, hoe het zou moeten.

Daarom voel ik mij vrij mijn ervaringen als agent en als burger die voor de maatregelen is met u te delen. Daar komt bij dat ik dat niet binnen de organisatie kan doen. Dat vind ik zeer kwalijk.

Nooit had ik voor mogelijk gehouden dat er zo'n verharding in de maatschappij op zou treden. Mensen die lijnrecht tegenover elkaar staan, voor- en tegenstanders van de coronaregels.

Wanneer je agent bent ben je continu mensen uit elkaar aan het halen die het met elkaar aan de stok hebben gekregen. Iemand die vindt dat de ander te dichtbij komt kan zomaar een opmerking maken die verkeerd valt en dat draait dan uit op een handgemeen. Of iemand irriteert zich aan iemand met een mondkapje en zegt daar hardop iets over. Dan heb je zomaar ruzie in de tent.

Het zijn gebeurtenissen waar ik regelmatig bij ter plaatse word geroepen. Zo langzamerhand voel ik me een schoolmeester die kinderen terecht aan het wijzen is en ze in de hoek moet zetten. Die hoek is regelmatig een cel.

Soms knijp ik mezelf of het allemaal wel echt is. Ik voel me voor het karretje gespannen van de regering die continu bezig is van alles over de maatschappij uit te storten. Die regels vind ik nodig. Maar van mij wordt dan verwacht dat ik hard optreed. Ja, dat harde optreden daar krijg ik opdracht toe. Het doet er niet meer toe wat ik geleerd heb tijdens mijn opleiding. De zaak sussen komt niet meer voor in het woordenboek. Aanspreken, handhaven en oppakken. Dat zijn de kernwoorden.

Negen van de tien keer houden we ze 5 of 6 uur vast en laten ze dan gaan. Terwijl we gewoon ter plekke een proces-verbaal hadden kunnen geven. Dat aanhouden en vasthouden hoort bij de veranderde werkwijze waar we opdracht toe krijgen.

Ik ben niet meer bezig de rust te bewaren maar met het aanwakkeren van onrust. Je zou toch denken dat we tijdens een crisis escalatie zouden moeten voorkomen en conflicten zouden moeten sussen. Juist wanneer mensen licht ontvlambaar zijn. Maar wij komen nog wat olie op het vuur gooiden en maken er een uitslaande brand van.

Ik heb me suf gepiekerd maar ik kan niet verklaren waarom een overheid dat zou willen. Behalve natuurlijk wanneer ze er wat bij te winnen hebben maar dat kan ik me nauwelijks voorstellen. Dat wil ik me ook niet voorstellen.

Ik wil u danken dat u mij aan het woord hebt gelaten en mij gewoon de ruimte hebt gegeven om te zeggen dat ik de maatregelen nodig vind.

Ik neem mijn politiepet voor u af.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses